

Phần Mười Một LY HỒN CHỨNG

Hồi thứ Bốn Mười Ba

Tìm Ra Bí Ẩn Về Kiếm Phổ

Thích Phương lòng dạ rối bời, nàng không nhìn được mối bi ai, bất giác dòng châu nhỏ giọt vào cuốn sách cầm trên tay.

Giọt nước mắt nhỏ lên trang giấy, mà là tờ giấy cắt thành hình hai con bướm thường gọi là Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, hai người này chỉ mong sau khi chết rồi sẽ được đoàn viên...

Bỗng nghe Vạn Khuê trong phòng cất tiếng gọi:

– Phương muội! Tiểu huynh buồn quá, muốn dậy đi lại cho khuây khỏa.

Nhưng Thích Phương đang chìm đắm vào những luồng ký ức xa xưa nên không nghe thấy.

Nàng đang nghĩ:

– Hôm ấy Dịch sư ca đánh chết một con bướm khiến cho mối tình của chúng ta vỡ, phải chăng đây là đức hoàng thiên nhân vụ đó mà trừng phạt bất chàng phải chịu đau khổ, gian truân?...

Đột nhiên sau lưng có tiếng người la:

– Đây là.. là... là Liên Thành Kiếm Phổ.

Thích Phương giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy Vạn Khuê lộ vẻ vui mừng.

Gã cao hứng dị thường, cất tiếng hỏi:

– Phương muội! Phương muội! Nàng lấy được đâu cuốn sách này? Té ra nó như vậy, đúng rồi! Đúng như vậy rồi.

Gã đưa hai tay ra đón lấy cuốn “Đường Thi Tuyển Tập”.

Sách đã mở sẵn đến bài thơ “Thánh Quả Tự” bên cạnh nhan đề hiện ra ba chữ màu vàng lợt “Ba Mười Ba” chữ này đã bị nước mắt Thích Phương làm cho ướt hết.

Vạn Khuê mừng quá quên cả tự kiểm chế, gã la lên:

– Bí mật ở đây rồi! té ra có ứt mới nổi chữ lên, tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Rồi gã lại hô:

– Không Tâm Thái! Không Tâm Thái!

Tiếng gã hô hoán lớn quá làm cho con gái tỉnh giấc, gã bảo con:

– Không Tâm Thái mau đi mời nội tổ lên, nói là có việc khẩn yếu.

Con nhỏ “Dạ” một tiếng chạy đi ngay.

Vạn Khuê giữ chặt lấy cuốn Thi Tập, quên cả đau tay, miệng không ngớt lẩm nhẩm:

– Nhất định đây rồi! Nhất định đây rồi! Không sai một chương nữa, gia gia thường nói pho kiếm phổ đó bổ sung vào Đường Thi Tuyển Tập thì còn sai thế nào được? Các vị lần mò mãi không ra điều bí ẩn bên trong, té ra trang sách có thấm nước, chỗ bí ẩn mới nổi lên.

Gã mừng quá vừa nhảy vừa reo.

Thích Phương hiểu rõ phân nửa, nghĩ bụng:

– Gia gia và công công tranh chấp pho Liên Thành Kiếm Phổ gì đó té ra là cuốn sách này, nếu vậy thì gia gia ta lấy được đem về sau đó không biết, dùng nó để gấp những hình thêu giấy, nhưng không thấy cuốn sách này sao lại không tìm kiếm? Ô! Chắc gia gia tìm kiếm mà không thấy lão gia tưởng là cuốn sách đã bị sư bá lấy cắp, Giả tử gia gia hỏi ta thì ta đưa ra rồi, nhưng sao người không hỏi mới thật là kỳ?

Nếu Dịch Vân ở vào địa vị Thích Phương thì chàng chẳng lấy gì làm lạ, vì chàng đã biết Thích Trường Phát là con người tâm kế sâu xa. Dù lão đứng trước mặt con gái cũng không chịu tiết lộ chút gì, không thấy sách, lão một mình lặng lẽ tìm kiếm đến kỳ cùng. Tìm kiếm không ra, lão vẫn lơ đi như chẳng có chuyện gì chỉ ngấm ngầm dò xét và dùng mọi biện pháp bí mật điều tra xem có phải thằng lỏi Dịch Vân vấy cắp không? Lão còn dò xét cả con gái lão nữa.

Vì Thích Phương không có ý định lấy cắp cuốn sách nên nàng vẫn thản nhiên chẳng lộ vẻ gì, nên Thích Trường Phát không điều tra ra được.

Vạn Chấn Sơn ra ngoài về nhà đang ngồi trong hoa sảnh dùng điểm tâm, bỗng nghe con nhỏ la gọi, lão cho là con trai bị độc thương bệnh thế biến chuyển, chưa ăn xong chén chè đậu vôi bụng đã đứng dậy bỗng cháu rảo bước lên lầu.

Vạn Chấn Sơn đang đi trên cầu thang đã nghe tiếng Vạn Khuê mừng rỡ nói:

– Việc thiên hạ thật lắm chuyện bất ngờ, Phương muội! Sao nàng lại dấu nước vào trang sách? Quả là ý trời! Quả là ý trời!

Dĩ nhiên gã không biết vợ mình lúc tưởng nhớ chàng trai khác đã sa lệ.

Vạn Chấn Sơn nghe âm điệu của con trai đã yên tâm được phần nữa, lão cất bước tiến vào phòng.

Vạn Khuê cầm cuốn Đường Thi Tuyển Tập mặt mày hớn hở hỏi:

– Gia gia! Gia gia! Thử coi xem cái gì đây?

Vạn Chấn Sơn vừa ngó thấy cuốn sách giấy vàng mỏng dính đã chấn động tinh thần, vội đặt tôn nữ xuống, đón lấy cuốn sách của Vạn Khuê đưa cho. Trống ngực lão đánh thành thành, cuốn Liên Thành Kiếm Phổ mà lão đã đem hết huyết tâm tìm kiếm mười mấy năm không thấy, thì nay đột nhiên nó hiện ra trước mắt lão.

Đúng rồi! Chính là cuốn sách này, lão cùng Ngôn Đạt Bình, Thích Trường Phát ba người liên thủ hợp lực mưu hại sư phụ để đoạt lấy rồi ba người ở trong khách sạn cùng nhau lật đi lật lại cuốn kiếm phổ này coi từng trang một, nhưng nó không phải là kiếm phổ mà chỉ là cuốn Đường Thi thông thường chẳng có gì kỳ dị, giống hệt những cuốn Đường Thi Tuyển Tập bán ở ngoài đường phố.

Sư phụ Vạn Chấn Sơn đã dạy họ môn Đường Thi Kiếm Pháp, dùng những câu thơ trong Đường Thi để đặt tên cho chiêu kiếm và những câu thơ đó đều có trong sách này, nhưng nó không liên can gì đến Liên Thành Kiếm Phổ mà người ta thường đồn đại đâu?

Ba vị sư huynh sư đệ đã đem cuốn sách này ra dưới ánh mặt trời giờ lên soi từng trang một để xem có gì cặp trong đó không?

Ba người còn đem mấy chục bài thơ trong sách đọc xuôi đọc ngược, đọc ngang đọc xéo, đọc nhảy một chữ, đọc nhảy hai chữ... hoặc giả nghiên cứu ra được điều bí ẩn gì chẳng, nhưng nhất thiết đều phí công vô ích.

Ba người lại nghi ngờ lẫn nhau, chỉ sợ anh em đã phát giác ra chỗ bí mật mà mình không hay.

Ban đêm ba người ngủ với nhau lại cất sách vào hộp khóa lại, hộp sắt xỏ ba giây xích nhỏ buộc vào cổ tay ba người. Nhưng một hôm lúc sáng sớm trở dậy, cuốn sách đã không cánh mà bay rồi từ đó không thấy tông tích đâu nữa.

Mười mấy năm cả ba người dò xét nhau, điều tra lẫn nhau không ra manh mối thì nay đột nhiên cuốn sách hiện ra trước mắt.

Vạn Chấn Sơn lật đến trang thứ tư, quả trang này ở góc bên trái bị xé rách một mảnh nhỏ xíu và đó là một ký hiệu để ghi nhớ, vì lão sợ Ngôn sư đệ hay Thích sư đệ lấy cuốn Đường Thi Tuyển Tập khác đánh tráo mà lão không biết.

Vạn Chấn Sơn lật tới trang mười sáu cũng không sai vì ngày trước lão đã dùng móng tay bấm vào thành vết nay vẫn còn nguyên.

Lão lẩm nhẩm gật đầu, miễn cưỡng kiềm chế nỗi vui mừng cất giọng thản nhiên bảo con:

– Đúng là cuốn sách này rồi, nhưng ngươi lấy được ở đâu?

Vạn Khuê đưa mắt nhìn Thích Phương hỏi:

– Phương muội! Phương muội lấy được cuốn sách này ở đâu ra?

Thích Phương từ lúc thấy thái độ Vạn Khuê hoan hỷ đặc biệt lòng nàng chỉ nghĩ tới gia gia và tự trách thầm:

– **Không** biết gia gia ta hiện giờ ở đâu? Ta là đứa con bất hiếu, cầm cuốn sách này đem vào để trong sơn động khiến lão nhân gia phải tìm kiếm cực khổ, đối với lão nhân gia, cuốn sách này trân quý phi thường, ta không hiểu cuốn sách cũ mềm này dùng làm gì? Nhưng nó là sách của gia gia, ta chẳng thể để công công cưỡng đoạt.

Giả tử vụ này xảy ra trước đây một ngày, Thích Phương chưa biết nội tình vụ Dịch Vân bị hãm hại, nàng đối với trượng phu bằng một mối tình thân mật chứa chan, vẫn coi trượng phu chẳng kém gì phụ thân. Huống chi phụ thân nàng không biết hiện giờ lạc lõng nơi đâu, còn trở về nữa hay không? Dĩ nhiên nàng đối với trượng phu hết lòng nhu thuận, nhưng bây giờ tình hình đã khác hẳn, nàng tự nhủ:

– Ta quyết không để cuốn sách của gia gia lọt vào tay họ, Dịch sư ca lấy được sách về lưu lại cho ta là có ý bảo ta giữ gìn gia gia, dĩ nhiên ta không thể để họ cướp mất.

Thế là chẳng những nàng vì gia gia mà còn vì Dịch sư ca nữa.

Lúc Vạn Khuê hỏi “Cuốn sách này ở đâu ra?” thì nàng chỉ nghĩ:

– Ta phải tìm cách gì để đoạt lại cuốn sách này?

Nàng thấy công công đang cầm cuốn sách trong tay, lại biết võ công lão trác tuyệt, hơn nữa có trượng phu đứng bên thì chẳng có cách nào thắng thắng đoạt lại được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cặp mắt nàng đảo sừng sục, bỗng nàng ngó thấy cái chậu đồng đặt ở bên cạnh ấm sách. Trong chậu đựng nước đến lưng chừng, quá nửa là nước Vạn Khuê rửa mặt và phần ít là huyết độc ở mu bàn tay gĩa chảy vào.

Chậu nước này biến thành màu đen thẫm.

Nàng nảy ra ý nghĩ:

– Nếu ta lấy được cuốn sách bỏ vào trong chậu nước đó thì chắc họ kiếm phổ không tìm thấy, nhưng chỉ sợ sách ngấm nước sẽ hỏng mất.

Rồi nàng tự nhủ:

– Nếu ta không nhân lúc này động thủ ngay đi thì khó tìm được cơ hội khác, chẳng thà hư sách cũng đành, quyết chẳng để họ được xứng tâm vừa ý...

Cha con họ Vạn chú ý nhìn Thích Phương.

Vạn Khuê nhắc lại câu hỏi:

– Phương muội! Cuốn sách này ở đâu ra?

Thích Phương run lên đáp:

– Tiểu muội cũng không biết, vừa rồi tiểu muội ở trong phòng ra đã thấy cuốn sách đặt trên bàn, không phải ca ca để đó ư?

Trong lúc nhất thời, Vạn Khuê không nhớ rõ ràng, đành tạm thời gác lại không truy cứu nữa, gã đem điều phát hiện trọng đại nói cho phụ thân hay:

– Gia gia ơi! Gia gia coi đó, cuốn sách này thấm nước mới nổi lên chữ.

Gã trở ngón tay vào bên bài thơ “Thánh Quả Tự” có ba chữ màu vàng lợt “Ba mươi ba”.

Giả tử gã biết đây là nước mắt của cô vợ vì nhớ Dịch Vân mà nhỏ vào sách thì không hiểu gã nghĩ sao?

Vạn Chấn Sơn đưa ngón tay trở vào bài thơ đếm từng chữ một trong những câu:

“Lộ Tự Trung Phong Thượng.
Bản Hồi Xuất Bích La.
Đáo Giang Ngô Địa Tận.
Cách Ngạn Việt Sơn Đa.
Cổ Mộc Tùng Thanh Ái.
Dao Thiên Tắm Bạch Ba.
Hạ Phương Thành...”

Chữ thứ ba mươi ba là chữ “Thành”

Vạn Chấn Sơn vỗ đùi đánh đét một cái nói:

– Phải rồi! Chính là sách này đây, té ra bí mật là chỗ đó.

Rồi lão khen con:

– Khuê nhi! Người quả là thông minh mới nghĩ ra được đạo lý này, phải dùng nước mới xong, thế mà bọn ta ngày trước sao lại không nghĩ đến chuyện dùng nước?

Nếu lão biết con dâu vì tưởng nhớ chàng trai khác mà tuôn lệ vào sách thì không hiểu lão nghĩ thế nào?

Thích Phương thấy hai cha con lão cao hứng như người phát điên, châu đầu vào coi cuốn sách bí hiểm, liền dắt tay con gái vào nội phòng, nàng ôm con trong lòng nói khẽ hỏi:

– Không Tâm Thái! Con có ngó thấy cái chậu rửa mặt kia không?

Con nhỏ gật đầu đáp:

– Thấy rồi!

Thích Phương liền bảo nó:

– Chờ lát nữa nội tổ và gia gia cùng má má ra khỏi đây, má má sẽ đem cuốn sách ở trong tay nội tổ cất vào ngăn kéo, hài nhi cầm nó bỏ lên vào trong chậu làm

cho dơ bẩn, nhưng hài nhi đừng cho nội tổ và gia gia trông thấy để hai vị kiếm không ra.

Con nhỏ thích lắm, nó cho là má má dở trò giỡn chơi, liền vỗ tay cười đáp:

– Hay quá! Hay quá!

Thích Phương dặn lại lần nữa:

– Hài nhi nhớ đừng cho gia gia và nội tổ trông thấy và dấu nhem đừng nói với hai người đó.

Con nhỏ đáp:

– Không Tâm Thái không nói đâu! Không Tâm Thái không nói đâu!

Thích Phương trở ra phòng ngoài nói:

– Công công! Tiểu tức nhận thấy cuốn sách này rất cổ quái.

Vạn Chấn Sơn quay lại hỏi:

– Điều gì cổ quái?

Trong lòng lão phảng phất cảm thấy cuốn sách xuất hiện đột ngột một cách dễ dàng quá, e rằng không phải điểm lành, lão nghe con dâu nói câu này càng tăng thêm phần nghi ngại.

Thích Phương đáp:

– Cổ quái là chỗ này.

Nàng nói rồi giơ tay ra.

Vạn Chấn Sơn trao sách cho Thích Phương, nàng mở sách lấy tờ giấy cắt hình hai con bướm giơ lên hỏi:

– Công công! Trong cuốn sách vẫn có hai con bướm này từ trước hay sao?

Vạn Chấn Sơn cầm tờ giấy hình hai con bướm nhìn kỹ hồi lâu rồi đáp:

– Không có đâu.

Thích Phương lại hỏi:

– Thế là nghĩa làm sao? Phải chăng trong võ lâm có nhân vật nào ngoại hiệu là Hoa Hồ Điệp? Hay trên chốn giang hồ có môn phái kêu bằng Hồ Điệp Bang? Họ lưu cuốn sách này lại chắc không phải chuyện tử tế.

Những nhân vật giang hồ để ký hiệu tầm cừu hay để cảnh giới là chuyện thông thường, Vạn Chấn Sơn bình sinh làm ác đã nhiều, kẻ thù dĩ nhiên không phải ít. Lão nghe Thích Phương nói vậy, lại thấy tờ giấy cắt đôi bướm công phu tỷ mỷ, không khỏi hoang mang nghĩ thầm:

– Ta có kẻ thù nào ngoại hiệu là Hoa Hồ Điệp đâu? Cũng chẳng có bang phái nào là Hồ Điệp Bang trên chốn giang hồ.

Lão đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nghe Thích Phương quát hỏi:

– Ai đó? Nấp nánh làm trò gì vậy?

Nàng giơ tay trở lên nóc nhà phía ngoài cửa sổ.

Cha con họ Vạn đồng thời ngó theo.

Thích Phương quay vào với hai thanh trường kiếm treo trên tường.

Bọn đệ tử ở Vạn gia nhón nháo một hồi truy tầm chẳng thấy địch nhân đâu rồi cũng yên tĩnh lại.

Vạn Chấn Sơn dặn Thích Phương chờ hờ môi về vụ lấy được kiếm phổ rồi lại mảy cho bọn sư huynh, sư đệ nghe.

Thích Phương vâng dạ luôn miệng.

Mấy năm nay nàng nhận xét thấy giữa thầy trò sư huynh, sư đệ ở Vạn gia đều có chuyện riêng tây, phòng ngừa lẫn nhau chứ chẳng chân tình chi hết.

Vạn Chấn Sơn vừa kinh hãi vừa phẫn nộ trở về phòng mình ngẫm nghĩ về ký hiệu hai con bướm, lão tự hỏi:

– Cừu nhân là ai? Sao hắn đưa kiếm phổ ra rồi lại cướp đi? Phải chăng là thằng cha đã cứu Ngôn Đạt Bình hay chính lão họ Ngôn?

Vạn Khuê chạy rượt địch nhân một lúc, máu chạy nhanh hơn khiến cho vết thương ở mu bàn tay càng đau dữ, gã nằm xuống giường nghỉ rồi thiếp đi.

Thích Phương tự nghĩ:

– Cuốn sách này gia gia có chỗ dùng đến mà để ngâm nước lâu tất bị hư hoại.

Nàng vào phòng cất tiếng gọi luôn hai lần:

– Tam ca!... Tam ca!...

Nàng thấy gã đang nằm ngủ say liền trở ra bưng chậu đồng xuống lầu đổ nước ở ngoài sân, thấy quyển sách lộ ra, miệng lẩm bẩm:

– Không Tâm Thái ngoan thật!

Khóe miệng nàng lộ một nụ cười.

Thích Phương không hiểu trượng phu đối với nàng đã sinh dạ hoài nghi, lúc hai mẹ con đưa mắt nhìn nhau gã đều thấy rõ gã liền giả bộ ngủ, chờ Thích Phương xuống lầu liền nhón gót theo sau.

Thích Phương thấy cuốn sách ướt đẫm nước máu, mùi hôi xông lên mũi, nên không muốn đụng tay vào, nàng tự hỏi:

– Ta dấu quyển sách này vào đâu cho được?

Nàng nhớ tới vườn sau có gian phòng chứa cày bừa, thuốc cuốc, xa quạt lúa cùng đồ vật, nàng chắc lúc này không có ai, liền hái mấy bông cúc, lá cúc bỏ vào chậu để che cuốn sách, tựa như người bưng chậu hoa ra vườn sau.

Nàng tiến vào thiên phòng, bỏ cuốn sách vào trong xa quạt lúa, bụng bảo dạ:

– Cái xa quạt lúa này khi thu thóc tô mới dùng đến, dấu sách vào đây không ai tìm thấy được.

Nàng bưng cái chậu đi, miệng còn lẩm nhẩm cất tiếng hát tựa hồ chẳng có chuyện gì.

Khi đi qua dãy hành lang, bỗng thấy trong góc tường có bóng người thấp thoáng và nói khẽ:

– Canh ba đêm nay, tiểu đệ chờ sư tẩu trong phòng củi, đừng quên nhe!

Chính là Ngô Khảm.

Thích Phương trong lòng đang hồi hộp, đột nhiên thấy bóng người thấp thoáng lại nghe mấy câu này, trống ngực đánh hơn trống làng, nàng hốt hoảng xằng giọng:

– Tên chết dầm kia! Sao dám lén mật đến thế? Không sợ mất mạng ư?

Ngô Khảm chường mặt ra cười đáp:

– Vì sư tẩu mất mạng, tiểu đệ cũng cam tâm, sư tẩu! Sư tẩu có muốn lấy thuốc giải không?

Thích Phương nghiêng răng thò tay vào bọc nắm đốc đao truy thủ, định lừa lúc gã vô tình đâm cho một nhát để đoạt lấy thuốc giải.

Ngô Khảm là một tay xảo quyết, khi nào lại chẳng đề phòng, gã cười hề hề khẽ nói:

– Nếu sư tẩu ra chiêu “Sơn tong nhân diện khởi” đâm tiểu đệ thì tiểu đệ trả lại bằng chiêu “Vân bạn mã đầu sinh” để né tránh, tiện tay quăng thuốc giải vào lu nước.

Gã nói rồi giơ tay ra, trong tay cầm bình thuốc giải.

Gã sợ Thích Phương lại đoạt, liền lui lại hai bước.

Thích Phương biết rằng dùng cường lực không thể đoạt được, liền né mình lướt qua bên mình gã.

Ngô Khảm khẽ nói:

– Tiểu đệ chỉ chờ đến canh ba, nếu sư tẩu không tới thì canh tư tiểu đệ đem thuốc giải xa chạy cao bay, không trở về Kinh Châu nữa. Họ Ngô này có chết cũng không chịu chết về tay cha con họ Vạn.

Thích Phương về phòng, nghe Vạn Khuê không ngớt rên rỉ hiển nhiên chất độc lại phát tác.

Nàng ngồi xuống cạnh giường ngẫm nghĩ:

– Y hại Dịch sư ca một cách thâm độc bằng thủ đoạn hèn mạt, nhưng mình

đã lầm lỡ rồi biết làm thế nào? Đó là số mạng của sư ca phải đau khổ. Mấy năm nay ta đi lấy chồng thì phải theo chồng, thằng chó má Ngô Khảm thật là khả ố! Không biết làm thế nào để đoạt lại bình thuốc giải ở nơi gã.

Nàng ngó thấy Vạn Khuê dong mạo tiêu tụy, hai mắt sâu hoắm, liền tự nhủ:

– Tam ca bị thương trầm trọng mà ta mách y chuyện đó, y nổi hung cùng gã Ngô Khảm liều mạng lại càng hồng bét.

Trời tối rồi, Thích Phương ăn cho xong bữa, đưa con vào ngủ, nàng nghĩ lui nghĩ tới chỉ còn cách cáo tố với Vạn Chấn Sơn rồi tự nhủ:

– Lão là người mưu kế sâu xa, tất có chước hay, vụ này không thể để tam ca hay biết, ta hãy chờ y ngủ rồi sẽ đến nói với công công.

Nàng để nguyên áo nằm xuống bên chân Vạn Khuê.

Mấy bữa nay nàng châu chực trượng phu, thủy chung áo không cởi giải, đêm không ngủ ngon.

o O o